

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3160/2022. (IV. 12.) AB VÉGZÉSE

bírói kezdeményezés visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítása iránti bírói kezdeményezés tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 143. § (3) bekezdésének „ha más gazdálkodó szervezetnél munkáltatták az elítéltet” szövegrésze alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az előtte folyamatban lévő, személyiségi jogok megsértésének megállapítása és sérelemdíj iránt indított perben az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezte, és kérte a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv. tv.) 143. § (3) bekezdésének „ha más gazdálkodó szervezetnél munkáltatták az elítéltet” szövegrésze alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, valamint e szabály alkalmazásának kizárását a konkrét ügyben.
- [2] A fellebbviteli ügyben a munkaügyi perben eljáró elsőfokú bíróságnak a per megszüntetéséről és az ügy iratainak áttételéről rendelkező végzését kérték felülbírálni.
- [3] 2. Az indítványra okot adó ügyben a kezdeményezés szerint a felperes 2020. november 4-én keresetlevelében és módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes Büntetésvégrehajtás Egészségügyi Központ a munkáltatás során megsértette a felperes egészséghez való jogát, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogát azzal, hogy 2018. október 21-én jogszerűtlenül utasította a munkakörébe nem tartozó hullaszállítási feladat ellátására. Ezen túlmenően kérte annak megállapítását is, hogy az alperes a munkáltatás során megsértette az indítványozó egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogát azzal, hogy részére nem biztosított a munkavégzéshez munkaruhát. Mindezekkel összefüggésben a munkakörön kívüli hullaszállítás, valamint a kórházi munkavégzéshez szükséges munkaruha biztosításának hiánya kapcsán sérelemdíj és ennek kamata megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.
- [4] A kereseti kérelmének alapjaként előadta, hogy fogvatartottként a perbeli időszakban az alperes jogelődje foglalkoztatta munkáltatóként, ételosztó munkakörben. Állította, hogy a fenti időszakban a munkaköri leírásában szereplő feladatokon kívül más, takarítási, betegellátási és betegmozgatási feladatokat is ellátott, mindezt speciális védőruha és munkaruha nélkül, valamint nem kapott védőoltást, így fertőzésveszélynek volt kitéve. Sérelmezte továbbá, hogy 2018. október 21. napján egy elhalálozott fogvatartott szállításában kellett részt vennie. Keresetlevelében hivatkozott a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 107.K.32.437/2019/16. számú ítéletében foglaltakra, amely a fent jelzett körülményeket illetően munkavédelmi mulasztásokat állapított meg.
- [5] Az elsőfokú bíróság 35. sorszámú végzésével az eljárást a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 240. § (1) bekezdés e) pontja és (3) bekezdés alapján hivatalból megszüntette és elrendelte az ügy iratainak áttételét a Debreceni Törvényszékhez mint polgári ügyekben eljáró bírósághoz. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban a büntetésvégrehajtási szerv fenntartási feladataiban volt munkáltatott, és azóta is folyamatosan fogvatartott. Hivatkozott a keresetindításkor hatályos, a Bv. tv. 3. § 13. pontjára és a 143. § (2) bekezdésében foglaltakra. Ezen rendelkezésekből megállapította, hogy az alperes a felperest különleges foglalkoztatási jogviszonyban, büntetés-végrehajtási munkáltatási jogviszonyban foglalkoztatta, mely nem minősül munkaviszonynak. Ennek a foglalkoztatási formának a szabályait a Bv. tv. VI. fejezete – a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvénytől (a továbbiakban: Mt.) eltérően – külön szabályozza, az Mt. alkalmazására csak a Bv. tv. kifejezett rendelkezése alapján kerülhet sor. Az elsőfokú bíróság szerint a fogvatartottat a büntetésvégrehajtás keretében történt munkáltatása során ért személyiségi

jogsérelem miatt érvényesített sérelemdíj iránti kereset elbírálása nem a munkaügyi perekben eljáró bíróság, hanem a pertárgy értékétől függően a járásbíróság vagy a törvényszék hatáskörébe tartozik, s e körben hivatkozott a Debreceni Ítéltábla BDT.2019.4013. számon megjelent döntésére. Utalt a 3118/2020. (V. 8.) AB végzésben foglaltakra, és arra, hogy az alkotmánybírósági határozat hatására a jogalkotó 2021. január 1. napjától a Bv. tv. 272. § (4)–(5) bekezdéseit kiegészítette a munkáltatásból származó egyéb igényekkel, melyek esetében a keresetet a végrehajtásért felelős szerv döntése vagy intézkedés ellen benyújtott panasz elbírálására hozott határozat közlésétől számított harminc napos jogvesztő határidőn belül a büntetés-végrehajtási szerv székhelye szerint illetékes bíróságnál nyújtható be és a bírósági eljárásban a polgári perrendtartásról szóló törvény munkaügyi perekre vonatkozó szabályait kell alkalmazni. A módosító törvény indokolása utal az Alkotmánybíróság végzésére és megállapítja, hogy „tekintettel arra, hogy ezt a különbségtételt más alapvető jog védelme nem alapozza meg, indokolt a Bv. tv. olyan módosítása, ami lehetővé teszi, hogy az elítéltek munkáltatásból eredő minden igényét a munkaügyi perekben eljáró bíróság bírálja el a polgári perrendtartás munkaügyi perekre vonatkozó szabályainak alkalmazásával”. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a 2020. évi XLIII. törvénynek a Bv. tv.-t érintő módosító rendelkezései nem tartalmaznak olyan előírást, hogy a rendelkezéseket a már folyamatban lévő perekben is alkalmazni kell. Így a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. § (2) bekezdése alapján a felperes 2017–2018. évi büntetés-végrehajtási munkáltatásával összefüggő személyiségi jogsérelem, illetve sérelemdíj iránti igényekre, az akkori, illetve a megkezdett eljárási cselekményekre a keresetindításkor hatályos jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni.

- [6] A végzés ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő a végzés megváltoztatása végett, hogy az elsőfokú bíróság – mint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság – érdemben döntsön a jogvitában.
- [7] 3. Az indítvány az eljárást felfüggesztő, és az alkotmánybírósági eljárást kezdeményező végzésben részletesen ismertette a keresetet és az ellenkérelmet, az elsőfokú bíróság végzését, a fellebbezést, valamint a Bv. tv., a Ptk., a Pp., és az Mt. több rendelkezését. Összefoglalóan ismertette a fogvatartottak igényérvényesítésével összefüggésben hozott két alkotmánybírósági döntést [3118/2020. (V. 8.) AB végzés, 3254/2019. (X. 30.) AB határozat], majd a bírói gyakorlatot. A 3254/2019 (X. 30.) AB határozatból kiemelte, hogy ott az Alkotmánybíróság megállapította, „hogy a Bv. tv. kár megtérítésére vonatkozó 143. §-a nem tesz különbséget vagyoni és nem vagyoni kártérítés, vagy sérelemdíj, valamint felróhatóságtól független szankciók között, nem tett a régi Ptk. hatálya alatt, a Ptk. hatálybalépése előtt, sem azt követően. A Bv. tv. 143. §-a kizárólag azt mondja ki, hogy a kárigényt a fogvatartott hol terjesztheti elő, arról a büntetés-végrehajtási szerv miként, milyen formában dönt; valamint a (2) bekezdés kifejezetten tartalmazza, hogy a kártérítési igényt határozattal kell elbírálni, amely ellen a fogvatartott a közléstől számított harminc napos jogvesztő határidőn belül, a határozatot hozó büntetés-végrehajtási szerv székhelye szerint illetékes bíróság előtt keresetet indíthat. [...] Vagyis a Bv. tv. nem tesz különbséget a tekintetben, hogy a fogvatartott milyen jellegű (anyagi javaiban esett kár vagy személyiségi jogsértés miatti kárigényt érvényesíti, erre nem is hivatott. [...] a személyiségi jogi jogsértés esetén az ebből eredő igény érvényesítését nem lehet senkitől sem elzárni, ebből következően a Bv. tv. vonatkozó rendelkezéseinek sem lehet ilyen értelmezést tulajdonítani. Ez az értelmezés felel meg egyébként az állam az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében rögzített alapjogok védelmére vonatkozó intézményvédelmi kötelezettségének is.”
- [8] Az indítvány ismertetett olyan bírósági döntéseket, amelyek a „sérelemdíj” megnevezésének hiányából – az idézett alkotmánybírósági értelmezéssel szemben – arra a következtetésre jutottak, hogy a fogvatartottnak a munkáltatásával összefüggésben érvényesített kárigényébe nem érthető bele a „sérelemdíj”. Ismertette azonban a Fővárosi Ítéltábla 6.Pkf.25.310/2020/2. számú határozatát is, amely azt állapította meg, „hogy a Bv. tv. 3. § 1. és 8. pontjának, 7. §-ának, 9. § (1) bekezdésének, 10. § (1) és (6) bekezdésének, 143. §-ának, valamint a Ptk. 2:52. §-ának együttes, az Alaptörvény 28. cikkének megfelelő értelmezése szerint – figyelemmel az Alkotmánybíróság 3254/2019. (X. 30.) AB határozatban kifejtettekre is – a Bv. tv.-nek az elítelt kártérítési igénye érvényesítésére vonatkozó szabályai sérelemdíj érvényesítése esetén is irányadók. Nem annak volt perbeli jelentősége, hogy létesült-e a felperes és az alperes között munkaviszony, hanem, hogy a felperes igénye munkáltatásával összefüggésben keletkezett-e.”
- [9] Az indítvány ezek után értékelte a felperes fellebbezésében szereplő érvek megalapozottságát, a fellebbezés hivatkozásait. Az indítvány itt rögzíti a másodfokú bíróság álláspontját: „a 2021. január 1-jét megelőző eljárási szabályokra, a Bv. tv. 143. §-ára irányadó az Alkotmánybíróság 3254/2019. (X. 30.) AB határozatában foglalt jogértelmezés, mely szerint a fogvatartottakra vonatkozó kártérítési eljárás szabályai a kártérítés és a sérelemdíj

iránti igények nyilvánvaló különbségei ellenére is alkalmazandók a személyiségi jogok megsértéséből eredő (így többek között a sérelemdíj) iránti igényekre is.”

- [10] Az indítvány következő gondolatmenete a Bv. tv. 143. § (3) bekezdése második mondatának értelmezésével foglalkozik. A Bv. tv. 2021. január 1-jétől hatályos 272. §-a rendelkezéseit is bevonva az értelmezésbe, arra jut, hogy a jogvita érdemében is az Mt.-t kellene irányadónak tekinteni, amit azonban a támadott rendelkezés kétségesse tesz, hiszen ott a más gazdálkodó szervnél foglalkoztatott fogvatartottat ért kárért való felelősségre rendelik irányadónak az Mt.-t.
- [11] Az indítvány szerint „alaptörvényellenesen diszkriminatív a Bv. tv. 143. § (3) bekezdésének azon kitétele, mely szerint a fogvatartottnak a munkával összefüggésben okozott kárért csak abban az esetben irányadó az Mt., ha más gazdálkodó szervezetnél munkáltatták az elítéltet. Ezen túl is, önkényes diszkriminációt valósít meg a szabályozás azon fogvatartottakkal szemben, akiket a Bv. szerv, illetve a fogvatartottak kötelező foglalkoztatására létrehozott gazdasági társaság foglalkoztat, azokkal szemben, akiket más gazdálkodó szerv foglalkoztat. Ez eltérő felelősségi szabályokhoz (Mt. 166. § szerinti munkáltatói objektív felelősség, polgári jogi felelősség), bizonyítási szabályokhoz [Mt. 179. § (2) bekezdés], igényérvényesítéshez [a 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet szerinti munkavállalói költségkedvezmény, a 2017. évi CXCVIII. törvény 3. § d) pontja szerinti tárgyi költségfeljegyzési jog] vezet. Az, hogy a büntetés-végrehajtásban fogvatartott foglalkoztatása során a foglalkoztató más gazdálkodó szerv jellege vagy annak hiánya dönti el az alkalmazandó anyagi jogi szabályt, sérti az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdéseit, mely szerint a törvény előtt mindenki egyenlő. [...] Az indítványozó bíróság szerint önkényes a fogvatartottak kárigénye és sérelemdíj igénye közötti azon megkülönböztetés, hogy csak abban az esetben alkalmazandók az Mt. kárfelelősségre vonatkozó szabályai; ha a munkáltató a Bv. szerv szerződése és a fogvatartott elkövető hozzájárulása alapján más gazdálkodó szervezet, amennyiben pedig a munkáltató Bv. intézet, a fogvatartottak kötelező foglalkoztatására létrehozott gazdasági társaság, az Mt. kártérítési felelősségre vonatkozó szabályai nem alkalmazhatók. [...] A szabályozás azért is indokolatlan, mert a foglalkoztatottnak okozott kárt mindegyik esetben a Bv. szerv téríti meg. Önmagában az, hogy a fogvatartott hozzájárul a külső foglalkoztatáshoz, bár a szerződést a gazdálkodó szervezettel nem ő köti meg, nem alapoz meg ilyen különbségtételt, azért sem, mert a szerződésben a munkáltatói jogok kizárólag azon része ruházható át, amely a Bv. tv.-ben szabályozott jogok és kötelezettségek gyakorlását, illetve az elítéltek személyiségi jogait nem sérti (225. §).”
- [12] Az indítvány szerint „[e]mellett a Bv. tv. 143. § (3) bekezdésében szabályozott »ha más gazdálkodó szervezetnél munkáltatták az elítéltet« kitétel nincs összhangban a Bv. tv. 143. § (1), (2) és (5), 144. § (2) bekezdéseivel, mely generálisan a munkáltatással összefüggésben keletkezett kártérítési igényről rendelkezik azzal, hogy az munkaügyi perben érvényesíthető. Nincs összhangban a Bv. tv. 144. § (1) bekezdésével sem, mely szerint az elítéltnak a munkával összefüggésben okozott kárért fennálló felelősségére az Mt. értelemszerűen irányadó. Ez a rendelkezés is általános, nem különböztet munkáltatók szerint, ugyanakkor nem más gazdálkodó szerv munkáltatók kárfelelősségére az Mt. a Bv. tv. 143. § (3) bekezdése alapján nem alkalmazandó. Így ugyanazon munkáltatási jogviszony esetén a kártérítési felelősség szabályait nem azonos jogszabályok alapján rendezi a jogalkotó a fogvatartott és a munkáltató vonatkozásában. A kártérítési felelősséggel kapcsolatos anyagi jogi szabályok a korábban hivatkozottak szerint kihatnak a sérelemdíj iránti igény érvényesítésére és annak elbírálására, az alkalmazandó anyagi és eljárásjogi szabályokra is. [...] A jogbiztonság tehát az állam kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze és egyes részterületei is megfeleljenek ezen alkotmányos elvnek. A jogbiztonság megköveteli az egyes normák egyértelműségét is. A Fővárosi Ítéltábla szerint a támadott rendelkezés ezen követelményeknek sem felel meg.”
- [13] 4. Az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt azt kellett vizsgálnia, hogy a bírói kezdeményezés megfelel-e a törvényi feltételeknek.
- [14] 4.1. Az Abtv. 25. §-ának (1) bekezdése szerint, ha a bírónak az előtte folyamatban lévő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmaznia, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, vagy alaptörvényellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontja alapján az Alkotmánybíróságnál kezdeményezi a jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását, illetve az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását. Az Abtv. felhívott rendelkezése alapján az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban, hogy bírói

- kezdemenyezés alapján folytatott egyedi normakontroll eljárásban csak az egyedi ügyben alkalmazandó jogszabály vizsgálatára kerülhet sor {3058/2015. (III. 31.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [15] Az Abtv. 25. § (1) bekezdése szerint az alkalmazandó norma megtámadásának a lehetőségét a bíró számára azért biztosítja a jogalkotó, hogy megakadályozható legyen, hogy a bíróság a döntését alaptörvény-ellenes norma alkalmazásával legyen kénytelen meghozni. Ennek megfelelően minden olyan anyagi jogi rendelkezés bírói kezdeményezés tárgya lehet, melytől a bíróság előtt fekvő egyedi ügy érdemi eldöntése függ, de olyan eljárási jogi normák is megtámadhatók, melyek ugyan nem közvetlenül az ügyet befejező bírósági döntés alapját képezik, de alkalmazásra kerülve a felek eljárási helyzetét lényegesen befolyásolják {23/2015. (VII. 7.) AB határozat, Indokolás [18]}.
- [16] Az Alkotmánybíróság a 3192/2014. (VII. 15.) AB határozatában értelmezte az Abtv. 25. § (1) bekezdésének „az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni” fordulatát. Eszerint „[a]z alkalmazandó jog megállapítása a rendes bíróság – a konkrét perben eljáró bíró – hatásköre, az Alkotmánybíróság általában tartózkodik attól, hogy e mérlegelésbe beavatkozzon. A bíró feladata és hatásköre ugyanis eldönteni, hogy mely jogszabályok és konkrét jogszabályi rendelkezések alapján, illetve alkalmazásával dönt a benyújtott kereset (előterjesztett vád) tárgyában. Ugyanakkor az Alkotmánybíróságnak alkotmányos funkciójával összefüggésben az Alaptörvényből és az Abtv.-ből fakadó kötelessége, hogy a bírói kezdeményezés törvényi feltételeinek a fennállását megvizsgálja, s azok nyilvánvaló hiánya esetében a kezdeményezést visszautasítsa.”
- [17] 4.2. A bírói kezdeményezésre okot adó ügyben keletkezett végzésekben kitűnik, hogy az alapügyben szereplő jogvita hatásköri vitáról szól. A bírói kezdeményezéssel érintett ügy tárgya áttételt elrendelő végzés elleni fellebbezés másodfokú elbírálása. Vagyis az indítványozó bíróságnak arról kell állást foglalni, hogy a felperes igényei, ezek között a sérelemdíj iránti keresete milyen bíróság előtt érvényesíthetők.
- [18] 4.3. Habár az Alkotmánybíróságnak nem feladata a jogszabály-értelmezés, hacsak azt nem alkotmányjogi kérdés megválaszolása teszi szükségessé, a jelen esetben az indítvány megkerülhetetlenné teszi a jogszabályoknak az indítvány elbírálásához szükséges mértékű áttekintését.
- [19] A keresetlevél benyújtásakor hatályos Bv. tv. 143. §-a a fogvatartottak kártérítési igényeinek érvényesítéséről rendelkezik. Ennek (1) bekezdése arról rendelkezik, hogy melyik büntetésvégrehajtási szervnél terjesztheti elő a kárigényét a fogvatartott. A (2) bekezdés egyrészt rögzíti, hogy a büntetésvégrehajtási szervnek a kárigényről határozatot kell hoznia, másrészt rögzíti azt, hogy a határozat elleni keresetet a büntetésvégrehajtási szerv székhelye szerinti bírósághoz kell benyújtani. Ugyanezen bekezdés második mondatának második mondatrésze rögzíti, hogy „a munkáltatással összefüggésben keletkezett kártérítési igény esetén a munkaügyi perben eljáró bíróság előtt” indítható a kereset. A (2) bekezdés utolsó mondata arról rendelkezik, hogy az utóbbi eljárásban „a polgári perrendtartásról szóló törvény munkaügyi perekre vonatkozó szabályait kell alkalmazni”. A kárigény fogalmát illetően a 3254/2019. (X. 30.) AB határozat az irányadó, azaz a sérelemdíj érvényesítése osztja a kárigény érvényesítésének sorsát. A Bv. tv. 143. § (3) bekezdése az igényérvényesítés anyagi jogi jogalapjáról rendelkezik, illetve arról, hogy melyik büntetésvégrehajtási szerv felel a kárért. Ez a (3) bekezdés a megelőző bekezdésekre nem hivatkozik vissza, de önálló szövegezést sem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a kárigény milyen, vagy melyik bíróság előtt érvényesíthető.
- [20] 4.4. Az indítványozó másodfokú bíróságnak még nem a kártérítési igény érdemében hozott határozatot kell felülbírálnia, hanem a bírósági hatáskörrel és illetékességről hozott elsőfokú döntést. Az indítvány általánosságban hivatkozik arra, hogy az alkalmazandó anyagi jogszabályok eljárási kérdésekre is kihathatnak. Az indítvány részletesen számba veszi azokat a szabályokat, amelyek arról rendelkeznek, hogy a per milyen és melyik bíróság előtt indítható; azt az alkotmánybírósági határozatot, amelynek alapján a Bv. tv. 143. § (1) és (2) bekezdésben említett „kártérítés” fogalmába a munkáltatással kapcsolatos személyiségi jogsértésből eredő igények (megállapítás és sérelemdíj) beleértendők; azt az alkotmánybírósági értelmezés szerinti döntést egy más, de hasonló ügyben, amely szerint munkaügyi bíróság rendelkezik hatáskörrel, illetve a munkaügyi per szabályai szerint kell lefolytatni a pert. Ugyanakkor az indítvány arra vonatkozó okfejtést nem tartalmaz, hogy a hatáskör kérdésében miért és mennyiben kellene alkalmazni a Bv. tv. 143. § (3) bekezdését, és az ügy érdemében majdan alkalmazandó anyagi jogszabályokból hogyan és miért következne a Bv. tv. 143. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott eljárási szabályok féltretele.

- [21] Az Alkotmánybíróság szerint nem állapítható meg az indítványban foglaltak alapján az, hogy a jelen ügyben az indítványozónak az eljárása ebben a szakaszában alkalmaznia kellene a Bv. tv. 143. § (3) bekezdése szövegrészét. Másrészt az indítványra okot adó ügyben nem a kifogásolt szövegrészben említett „más gazdálkodó szervezet” szerepel, hanem a munkáltatás az alperes Büntetésvégrehajtás Egészségügyi Központnál történt az indítvány szerint. Mindezek miatt az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatta érdemben a Bv. tv. 143. § (3) bekezdése szövegrészét a jelen bírói kezdeményezés alapján, mert azt a hatásköri vita elbírálásánál nem kell alkalmazni. A Bv. tv. 143. § (3) bekezdése közvetlenül nem arról szól, hogy milyen bíróság jár el az elítéltet ért kár érvényesítésekor. A kárért felelősségre az alkalmazandó jogot, és nem az eljáró fórumot határozza meg.
- [22] 5. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy a bírói kezdeményezés, mivel az adott eljárásban a támadott rendelkezést az indítványozó bírónak nem kell alkalmaznia, nem felel meg az Abtv. 25. § (1) bekezdés szerinti törvényi feltételeknek, ezért azt az Abtv. 64. § d) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2022. március 22.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Handó Tünde
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: III/222/2022.

• • •